

رساله به عبرانیان

درس دوم

ساختار و محتوا

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2019 by Third Millennium Ministries

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any means for profit, except in brief quotations for the purposes of review, comment, or scholarship, without written permission from the publisher, Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707.

Unless otherwise indicated all Scripture quotations are from the HOLY BIBLE, NEW INTERNATIONAL VERSION. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 International Bible Society. Used by Permission of Zondervan Bible Publishers.

ABOUT THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Founded in 1997, Third Millennium Ministries is a nonprofit Christian organization dedicated to providing **Biblical Education. For the World. For Free.** In response to the growing global need for sound, biblically-based Christian leadership training, we are building a user-friendly, donor-supported, multimedia seminary curriculum in five major languages (English, Spanish, Russian, Mandarin Chinese, and Arabic) and distributing it freely to those who need it most, primarily Christian leaders who have no access to, or cannot afford, traditional education. All lessons are written, designed, and produced in-house, and are similar in style and quality to those on the History Channel®. This unparalleled, cost-effective method for training Christian leaders has proven to be very effective throughout the world. We have won Telly Awards for outstanding video production in Education and Use of Animation, and our curriculum is currently used in more than 192 countries. Third Millennium materials take the form of DVD, print, Internet streaming, satellite television transmission, and radio and television broadcasts.

For more information about our ministry and to learn how you can get involved, please visit <http://thirdmill.org>.

سرشناسه: رساله به عبرانیان (درس شماره ۲: ساختار و محتوا)
حق چاپ ترجمه فارسی این اثر برای انتشارات خدمات مسیحی هزاره سوم محفوظ است. هرگونه نسخه برداری، چاپ، توزیع و دخل و تصرف در این اثر بدون اجازه ناشر مطابق قانون حق مولف ممنوع و منوط به کسب اجازه رسمی از ناشر است. ارجاعات کتاب مقدسی از ترجمه قدیم و هزاره نو (انتشارات ایلام) و ترجمه مژده برای عصر جدید (انجمن متحد کتاب مقدس) گرفته شده است.

فهرست مطالب

(۱) مقدمه

(۲) محتوای تکرار شونده

روزهای آخر در عیسی

پشتوانه عهد عتیق

زمینه‌های واقعی

دیدگاه الاهیاتی

تعهدات اخلاقی

پیشگویی‌های آخرت‌شناسانه

ایده‌آل‌های سلسله‌ای

تشویق به پایداری

واکنش‌ها

انگیزه‌ها

(۳) ساختار معانی و فن بیان

مکاشفات فرشتگان (۱ : ۱ - ۳ : ۱۸)

اقتدار موسی (۳ : ۱ - ۴ : ۱۳)

کهنات ملک‌یصدق (۴ : ۱۴ - ۷ : ۲۸)

پایداری عملی

(۴) نتیجه‌گیری

محتوا و ساختار

مقدمه

ما معمولاً درصدد آن هستیم که اطرافیان خود را مجاب کنیم که با ما هم‌نظر باشند. برای این منظور ممکن است به روش‌های متفاوتی متوسل شویم، اما یکی از موثرترین راه‌ها این است که بر اصولی که هر دو طرف بر آنها اتفاق نظر دارند توافق کنیم. بدین ترتیب می‌توانیم بر اساس آن عقاید مشترک، آنان را در پذیرفتن عقاید دیگر مجاب کنیم. نویسنده کتاب عبرانیان در بسیاری از جنبه‌ها از این روش استفاده می‌کند. او این رساله را به کلیسایی می‌نویسد که به خاطر فرار از جفاها، وسوسه می‌شدند دوباره به تعلیم یهودیت که توسط یهودیان آن زمان مورد اجرا قرار می‌گرفت برگردند. بنابراین نویسنده عبرانیان سعی بر آن دارد که به وسیله توافقی بر آموزه‌های مشترکی که بین او و گیرندگان این نامه وجود دارد، آنان را در جهت استقامت و ایستادگی در ایمان به مسیح ترغیب کند.

این دومین درس از مجموعه دروس رساله به عبرانیان است که آن را ساختار و محتوا نامیده‌ایم. در این درس، خواهیم دید که نویسنده عبرانیان از این راهبرد مجاب‌کننده استفاده می‌کند تا ایمان و سرسپردگی شنوندگان خود را در مسیح تجدید و احیا کند. این درس شامل دو بخش است. در بخش اول، به محتوایی که در هر یک از بخش‌های اصلی کتاب، تکرار شده است خواهیم پرداخت. در دومین بخش، محتوای معانی و فن بیان را مورد بررسی قرار خواهیم داد که در آن نویسنده این عناصر تکراری را به صورتی مجاب‌کننده ارائه می‌دهد. بیاید ابتدا به محتوای تکرارشونده عبرانیان نگاه کنیم.

محتوای تکرارشونده

در درس قبلی دیدیم که هدف اصلی کتاب عبرانیان به صورت خلاصه این بود:

نویسنده کتاب عبرانیان، این رساله را نوشت تا مخاطبین خود را در رد تعلیم یهودی آن زمان و وفاداری در ایمان مسیحی ترغیب کند.

در این بخش خواهیم دید که نویسنده این کتاب چگونه با استفاده مکرر از عناصر مشابه سعی دارد که به این منظور دست پیدا کند.

با نگاهی دقیق‌تر به محتوای تکراری عبرانیان، می‌بینیم که نویسنده با تکرار سه عنصر اصلی سعی دارد به هدف اصلی این کتاب برسد. او ابتدا توجه خوانندگان را به این مطلب جلب می‌کند که تاریخ در عیسی به روزهای آخر خود رسید. دوم، او از عهد عتیق به عنوان یک پشتوانه برای اثبات باورهای خود استفاده می‌کند. و سوم، با استفاده از نصابی خاص، مخاطبین خود را برای استقامت در ایمان مسیحی تشویق می‌کند. در این بخش به باور نویسنده، در ارتباط با روزهای آخر در عیسی خواهیم پرداخت.

روزهای آخر در عیسی

بسیاری از پیروان مسیح، با شنیدن اصطلاح «روزهای آخر» مستقیمی به وقایع مربوط به بازگشت ثانوی مسیح در جلال، می‌اندیشند. بسیاری از ما پیرامون موضوعاتی از قبیل دوران مصیبت سخت، ربودگی و سلطنت هزار ساله مسیح مطالعات عمیقی داشته‌ایم. اما هنگامی که در کتاب عبرانیان به موضوع روزهای سخت بر می‌خوریم، این موضوع دارای معنی‌ای بس فراتر از وقایع بازگشت ثانوی مسیح است.

الاهیدانان مسیحی غالباً آموزه‌های کتاب مقدس درباره روزهای آخر را تحت عنوان «آخرت‌شناسی» (eschatology) مطرح می‌کنند. این اصطلاح فنی از واژه یونانی اسکاتوس (eschatos) به معنی آخر یا نهایی مشتق می‌شود. نکته جالب توجه این است که این اصطلاح عهد جدید، در عهد عتیق تحت عنوان «ایام آخر» (تثنیه ۴: ۳۰) نیز ظاهر شده است. در این بخش موسی به قوم اسرائیل هشدار می‌دهد که در صورت گردن‌کشی در برابر خدا، به تبعید فرستاده خواهند شد. اما او در عین حال آنها به آنها اطمینان خاطر می‌دهد که اگر «در ایام آخر» توبه کنند، خدا آنها را از تبعید به برکات خویش که قابل مقایسه با شرایط ایام تبعید نیست باز خواهد آورد. یکی از انبیای عهد عتیق نیز به وقایع «ایام آخر» در رابطه با بازگشت قوم اسرائیل از تبعید اشاره می‌کند.

بنابراین مشاهده این موضوع که نویسنده عبرانیان با زمینه فکری آخرت‌شناسی عبرانیان ۱: ۱-۲ را می‌نویسد، امر دشواری نیست.

خدا که در زمان سلف به اقسام متعدد و طریق‌های مختلف به‌وساطت انبیا به پدران ما تکلم نمود، در این ایام آخر به ما به‌وساطت پسر خود متکلم شد. (عبرانیان ۱: ۱-۲)

به این آیات مقدماتی توجه کنید که چگونه به آنچه خدا «در ایام آخر» در مسیح انجام داده است اشاره می‌کنند. منظور نویسنده عبرانیان از نقل این آیات چیست؟ چرا موضوع آخرت‌شناسی برای او از اینچنین اهمیت خاصی برخوردار است؟

در همین آیات اولیه، نویسنده عبرانیان درصدد آن است که خوانندگان بدانند که عیسی تحقق همه سخنانی است که قبل از ظهور او در پیشگویی‌هایی گفته شده بود. نویسنده این رساله خاطر نشان می‌کند که در گذشته خدا بارها و از راه‌های گوناگون به واسطه انبیا با پدران ما سخن گفت، اما در ایام آخر او از طریق پسر خود یا توسط پسر خود با ما سخن گفته است. این بدان معنی است که عیسی تحقق همه آن چیزهایی است که قبل از او بودند. آمدن او به معنی آمدن خداوند، آمدن روز خداوند و ورود به ملکوت خدا است. او کلمه نهایی است که خدا می‌خواهد در تاریخ بشریت بگوید. همه اینها در عیسی به کمال رسید.

- دکتر ک. اریک توئنس

برای درک آخرت‌شناسی در کتاب عبرانیان، باید به برخی وقایع تاریخی در رابطه با قوم اسرائیل و گرایشات آنان در اواخر عهد عتیق و فاصله زمانی بین عهد عتیق و جدید بپردازیم. در زمان پادشاهان، قوم اسرائیل به شکلی عمیق و پیش‌رونده نسبت به خدا تمرد کردند. خدا به تدریج از ارتش آشور استفاده کرد و اسباط شمالی اسرائیل را به تبعید فرستاد. بعدها خدا بابلیان را فرستاد تا توسط آنان سبط یهودا به تبعید برده شود. در سال ۵۳۸ ق. م. باقیمانده‌ای از اسرائیل و یهودا با این امید که خدا داوری و برکات ایام آخر را بر آنان جاری خواهد ساخت، به سرزمین موعود بازگشتند. اما متأسفانه هیچگاه توبه‌ای فراگیر انجام نپذیرفت و در نتیجه اسرائیل به مدت پنج قرن تحت فرمانروایی مادیان، پارسیان، یونانیان و رومیان در رنج و زحمت به سر برد.

در فاصله زمانی بین عهد عتیق و عهد جدید، اکثریت جوامع یهودی، وفادارانه در انتظار داوری نهایی و برکات مربوط به ایام آخر بودند. این موضوع نقش امیدوارکننده مهمی برای آنان داشت. به طوری که همه تاریخ را به دو عصر مهم تقسیم کرد. آنها عصری را که در آن زندگی می‌کردند «زمان حاضر» نام نهادند. این عصر، عصر گناه بود که پیامد شکست و تبعید را برای اسرائیل در بر داشت. آنها همچنین به عصر دیگری تحت عنوان «زمان آینده» اشاره می‌کردند که در آن خدا داوری نهایی در مورد دشمنان خود را اجرا می‌کرد و از طرف دیگر برکات پر جلال و نهایی خود را بر آنانی که نسبت به او وفادار مانده بودند جاری می‌کرد. بر اساس نبوت‌های عهد عتیق، آنها می‌دانستند که خدا در این عصر، ماشیح را که از نسل داوود بود خواهد فرستاد تا آنها را از «زمان حاضر» به «زمان آینده» منتقل کند.

با تمرکز بر آخرت‌شناسی، نویسنده عبرانیان از باور مشترکی که با خوانندگان خود و گروه گسترده‌تر یهودیان داشت، استفاده می‌کند. او در عین حال به وقت و مکانی که خدا ایمانداران به مسیح را از بی‌ایمانان جدا خواهد کرد اشاره می‌کند. یهودیان بی‌ایمان بر این باور بودند که ماشیح در حالی ظاهر خواهد شد که به صورتی پر ماجرا و مصیبت‌بار، گذار عصر حاضر به عصر آینده را انجام خواهد داد. اما پیروان مسیح آموخته بودند که عیسی ایام آخر را طی سه مرحله ظاهر خواهد کرد. تاسیس سلطنت و ملکوت مسیحایی خود در آمدن اولیه او، ادامه پادشاهی مسیحایی در خلال تاریخ کلیسا و تکمیل ملکوت مسیحایی هنگام بازگشت پر جلال او. نویسندگان عهد جدید، هر سه این سه مرحله را تحت عنوان «ایام آخر» تشریح می‌کنند. (به اعمال ۲: ۱۷ و دوم پطرس ۳: ۳ مراجعه کنید).

در رساله به عبرانیان نیز می‌توان به اهمیت این موضوع پی برد. نویسنده این رساله لفظ «ایام آخر» یا الفاظی که به این مفهوم اشاره می‌کنند را حداقل شش بار مورد استفاده قرار می‌دهد. در عبرانیان ۲: ۵ او به «جهان آینده» اشاره می‌کند که در رابطه با بازگشت ثانوی پر از جلال مسیح است. در عبرانیان ۶: ۵ او از عبارت «نیروهای عصر آینده» استفاده می‌کند. نیروهایی که بسیاری از خوانندگان او تجربه کرده‌اند. در ۹: ۱۱ او درباره مسیح می‌نویسد که کاهن اعظم «امور نیکو که هم‌اکنون واقع شده‌اند» است و در ۹: ۲۶، او به زمان خدمت زمینی مسیح به عنوان «نقطه اوج تمام اعصار» اشاره می‌کند و در ۱۰: ۱ از برکات حاصل از قربانی مسیح به عنوان «چیزهای نیکوی آینده» صحبت می‌کند. او در ۱۳: ۱۴ امید نهایی پیروان مسیح را به صورت «شهر آینده» تشریح می‌کند. تکرار مکرر این عبارات در رابطه با ایام آخر، نشانگر اهمیتی است که نویسنده این کتاب برای این موضوع در رسیدن به هدف خود قائل است.

اکنون که به محتوای تکرارشونده کتاب عبرانیان در موضوع ایام آخر در مسیح پی بردیم، به دومین عصر تکراری این کتاب خواهیم پرداخت که استفاده از عهد عتیق به عنوان پشتوانه‌ای برای اثبات حقایق الاهیاتی است که نویسنده می‌خواهد به آن اشاره کند.

پشتوانه عهد عتیق

اکثر محاسبات نشان می‌دهند که کتاب عبرانیان حدود صد مرتبه از عهد عتیق نقل قول می‌کند. این نقل قول‌ها نقشی بسیار حیاتی در ارائه هدف نویسنده در تقسیم‌بندی‌های اصلی این کتاب ایفا می‌کنند و مسلماً درک این موضوع که چرا نویسنده این عمل را انجام می‌دهد کار دشواری نیست. نویسنده این کتاب برای اینکه تعالیم یهودیان وقت را به چالش بکشاند به مدرک مشترکی که همگی آنان آن را مقدس محسوب می‌کردند، یعنی عهد عتیق رجوع می‌کند.

زمینه‌های واقعی

برای نیل به هدف این درس، بهتر است که ببینیم نویسنده کتاب عبرانیان چگونه مکرراً نقل قول‌های عهد عتیق را به کار می‌گیرد. در مرحله اول او توجه خوانندگان خود را به زمینه‌های واقعی عهد عتیق جلب می‌کند. به طور ساده، نویسنده این کتاب به یادآوری برخی از جزئیات از نوشتجات عبری می‌پردازد و از بعضی از آنها نقل قول می‌کند. او سپس اینها را به آنچه که می‌خواهد درباره ایمان مسیحی بگوید ربط می‌دهد. به طور نمونه، در عبرانیان ۷: ۲ او به توضیح درباره «ملکیصدق، پادشاه سالیم» می‌پردازد که برگرفته از پیدایش ۱۴: ۱۸ به معنی «پادشاه عدالت» و «پادشاه سلامتی» است. این زمینه واقعی بعداً به درک رابطه بین عیسی و ملکیصدق کمک می‌کند.

نمونه دیگری که می‌توان به آن اشاره کرد در عبرانیان ۱۲: ۲۰ و ۲۱ ذکر شده است. در این بخش نویسنده عبرانیان به ترس اسرائیل در کوه سینا اشاره می‌کند که شرح آن در خروج ۱۹: ۱۲، ۱۳ و تثنیه ۹: ۱۹ ذکر شده است. او سپس ترس اسرائیل را در تضاد با شادی اورشلیم آسمانی که برای ایمانداران به مسیح موجود است مورد مقایسه قرار می‌دهد.

دیدگاه الاهیاتی

در بخش دوم، نویسنده کتاب عبرانیان همچنین به دیدگاه‌های الاهیاتی عهد عتیق اشاره می‌کند که هنوز در عصر وی مصداق دارند.

در این موارد، او بیشتر از آنکه به واقعیت‌های تاریخی ساده بپردازد، تمرکز خود را بر باورهای الاهیاتی‌ای قرار می‌دهد که توسط نوشتجات عبری مورد تایید قرار دارند. باورهایی نظیر اعتقاد به خدا و سایر موضوعاتی که در ارتباط نزدیک با خدا هستند.

به طور نمونه، در عبرانیان ۱: ۵ نویسنده به دوم سموئیل ۷: ۱۴ که متن مشابه آن در اول تواریخ ۱۷: ۱۳ نیز یافت می‌شود اشاره می‌کند. در این بخش خدا اعلام می‌کند که هر یک از پادشاهان موجود در سلسله داوود، از زمان داوود به بعد «پسر» خدا خوانده شدند.

در عبرانیان ۱: ۷، نویسنده از مزمور ۱۰۴: ۴ نقل قول می‌کند که در آن فرشتگان به عنوان روح‌های خدمتگذار تشریح شده‌اند.

در عبرانیان ۲: ۶-۸، او به مزمور ۸: ۴-۶ رجوع می‌کند و به وسیله آن مشخص می‌کند که خدا انسان را کمی پست‌تر از فرشتگان محسوب داشت. ولی این فقط تا زمان پایان است که بشر، نه فرشتگان، بر همه آفرینش همراه مسیح حکومت خواهد کرد.

عبرانیان ۲: ۱۳ به اشعیا ۸: ۱۷ و ۱۸ اشاره می‌کند. این آیات نمایانگر برکتی است که خدا به وسیلهٔ اثبات حقانیت خانوادهٔ ابراهیم به بشر خواهد بخشید نه فرشتگان.

در عبرانیان ۶: ۱۳ و ۱۴، نویسنده به سوگندی که خدا برای ابراهیم خورد (پیدایش ۲۲: ۱۷) اشاره می‌کند. در این بخش خدا نشان می‌دهد که عهد او با ابراهیم، ابدی است و تا عهد جدید نیز ادامه دارد.

در عبرانیان ۱۲: ۲۹، نویسنده کتاب از تثنیه ۴: ۲۴ نقل قول می‌کند و خدا را همچون آتشی سوزاننده تشریح می‌کند. هدف او این است که نشان دهد امروز نیز خدا در مسیح آتشی سوزاننده است.

به همین ترتیب، ما به مثال‌های مشابهی در عبرانیان ۴: ۴-۷ و ۸: ۵، ۹: ۲۰، ۱۰: ۳۰-۳۱، ۱۰: ۳۸ و ۱۳: ۵ بر می‌خوریم. در همهٔ این متون، نویسنده عبرانیان بر این مطلب پافشاری می‌کند که دیدگاه‌های الهیاتی ویژه‌ای در عهد عتیق معرفی شده‌اند که آموزهٔ آنها در عهد جدید نیز ادامه دارد.

نویسندهٔ عبرانیان در صدد نشان دادن این مطلب است که عیسی برتر از عهد عتیق است. اما او به هیچ‌وجه عهد عتیق را تحقیر نمی‌کند و نمی‌خواهد آن را نادیده بگیرد. او احتمالاً نمی‌خواهد کسی فکر کند که حالا که عیسی را داریم، دیگر نیازی به خواندن عهد عتیق نداریم! در هیچ جا اشاره‌ای به اینچنین برداشتی نیست. بلکه برعکس، نویسندهٔ عبرانیان در صدد آن است که نشان دهد عهد عتیق به عنوان متنی بدون اشتباه سزاوار احترام است. او کاملاً به این موضوع واقف است که عهد عتیق کلام خداست. و مهم‌تر از آن، این عهد عتیق است که مفهوم کهانت عیسی مسیح را تشریح می‌کند. عیسی کاهن اعظم است. اما کاهن اعظم کیست؟ پاسخ این سوال در عهد عتیق یافت می‌شود. او قربانی ویژه‌ای تقدیم می‌کند. معنی خون چیست؟ معنی قدس‌الاقداص در خیمه چیست؟ بله، اگرچه در عبرانیان اشاره به خیمهٔ آسمانی است، اما مفهوم آن با رجوع به خیمهٔ زمینی و معبد سلیمان قابل درک است. بسیاری از این مقولات حتی در حد رفتارهای شخصی در نهادهای ایمانی عهد عتیق معنی و مفهوم خود را یافته‌اند. برای نمونه، در عبرانیان باب ۱۱ و یا نمونه‌های بد از افرادی که در بیابان گمراه شده‌اند (در عبرانیان باب ۳ از آنها یاد شده است)، همگی از عهد عتیق برگرفته شده‌اند.

- دکتر دی. ای. کارسون

تعهدات اخلاقی

در بخش سوم، نویسندهٔ عبرانیان همچنین به ماندن در تعهدات اخلاقی اشاره می‌کند. در این موارد، نویسنده کتاب عبرانیان خاطر نشان می‌کند که خدا در عهد عتیق قوم خود را به شرایط خاص اخلاقی ملزم می‌کند. این تعهدات به عنوان اصول اخلاقی، در عهد جدید نیز مصداق دارند.

برای نمونه در عبرانیان ۳: ۷-۱۵، نویسنده کتاب به مزمور ۹۵: ۷-۱۱ اشاره می‌کند و به وسیله آن تعلیم می‌دهد که قوم اسرائیل نباید نسبت به خدا بی‌اطاعتی کند.

عبرانیان ۱۲: ۵ و ۶ نشان می‌دهد که در امثال ۳: ۱۱ و ۱۲ از قوم اسرائیل درخواست می‌شود که وقتی خدا آنها را تادیب و تنبیه می‌کند دل‌آزرده نشوند. عبرانیان ۱۲: ۱۳ به خوانندگان تعلیم می‌دهد که از امثال ۴: ۲۶ پیروی کنند و به راه‌های عدالت متوسل شوند.

در عبرانیان ۱۳: ۶، به وسیله نقل قولی از مزمور ۱۱۸: ۶-۷، نویسنده کتاب، خوانندگان خود را تشویق می‌کند تا به اعتماد خود در خداوند اعتراف کنند.

همه این آیات ارجاعی نشان می‌دهند که تعهدات اخلاقی عهد عتیق در عهد جدید نیز مورد تأیید قرار گرفته‌اند و پیروان مسیح تشویق می‌شوند تا آنها را اجرا کنند.

پیشگویی‌های آخرت‌شناسانه

در بخش چهارم، نویسنده نقل قول‌هایی را مطرح می‌کند که مربوط به پیشگویی‌هایی است که درباره آخرت در عهد عتیق ذکر شده‌اند.

در بسیاری از متون، نویسندگان عهد عتیق پیشگویی‌هایی درباره روزهای آخر انجام می‌دهند. آنها در این بخش‌ها به پایان دوران تبعید قوم اسرائیل و بسط پیروزمندانه پادشاهی خدا در تمام جهان اشاره می‌کنند. نویسنده کتاب عبرانیان از بسیاری از این پیشگویی‌های آخرت‌شناسانه استفاده می‌کند تا نشان دهد که داوری و برکات نهایی خدا همگی در مسیح به تحقق می‌پیوندند.

به طور نمونه در عبرانیان ۱: ۶ به تثیبه ۳۲: ۴۳ اشاره می‌کند و آن را همانگونه که در ترجمه «هفتادگانی» (ترجمه یونانی عهد عتیق) آمده است ذکر می‌کند. این آیه به این مطلب اشاره می‌کند که فرشتگان در زمان پیروزی نهایی خدا بر دشمنانش، خاضعانه او را خواهند پرستید.

به همین ترتیب، در عبرانیان ۱: ۱۰-۱۲، نویسنده از مزمور ۱۰۲: ۲۵-۲۷ نقل قول می‌کند. متن مذکور درباره این صحبت می‌کند که همه نظام موجود خلقت که فرشتگان در آن مورد تکریم قرار گرفته‌اند، در پایان نابود خواهد شد.

عبرانیان ۱: ۱۳ از مزمور ۱۱۰: ۱ نقل قول می‌کند تا نشان دهد که پیشگویی داوود از حاکمیت جهانی نواده ارشدش، ماشیح را برتر از فرشتگان قرار می‌دهد.

در عبرانیان ۵: ۶ و ۷: ۱۷، نویسنده عبرانیان به مزمور ۱۱۰: ۴ رجوع می‌کند. او به وسیله این پیشگویی تأکید می‌کند که نواده ارشد داوود، مقام کهانت را متصرف نخواهد شد، بلکه آن را از خدا دریافت خواهد کرد.

در عبرانیان ۸: ۸-۱۲، نویسنده به ارمیا ۳۱: ۳۱-۳۴ اشاره می‌کند. این آیات پیشگویی می‌کنند که پس از تبعید قوم اسرائیل، عهد جدید بر مشکل شکست انسان در عهد خدا با موسی، غلبه خواهد کرد.

در عبرانیان ۱۰: ۱۶-۱۷ او دوباره به ارمیا باب ۳۱ اشاره می‌کند تا نشان دهد که عهد جدید در مسیح، نیاز به قربانی‌های بیشتر را حذف می‌کند.

نویسنده عبرانیان دوباره به پیشگویی‌های مشابه دربارهٔ زمان‌های آخر در عبرانیان ۷: ۲۱، ۱۰: ۳۷ و ۱۲: ۲۶ اشاره می‌کند.

ایده‌آل‌های سلسله‌ای

در بخش پنجم، نویسنده به برخی از ایده‌آل‌های سلسله‌ای اشاره می‌کند که در مزامیر برای نسل داوود برقرار شد.

این متون بیانگر معیار وفاداری و خدمت به خدا در سلسلهٔ داوود است. اما ما می‌بینیم که فرزندان داوود در عهد عتیق این معیارها را به شکلی بسیار ناقص اجرا کردند. نویسنده عبرانیان تأکید می‌کند که عیسی همان کسی است که از خاندان سلطنتی داوود، به صورتی عالی و کامل این پیشگویی را محقق خواهد کرد.

به طور نمونه در عبرانیان ۱: ۵ نویسنده از مزمور ۲: ۷ و دوم سموئیل ۷: ۱۴ نقل قول می‌کند. این آیات نشان می‌دهد که خدا شخصی از خاندان داوود را منصوب کرده تا به عنوان پسر ملوکانهٔ او بر ملل زیر دست خود حکمرانی کند.

عبرانیان ۱: ۸ و ۹ از مزمور ۴۵: ۶ و ۷ نقل قول می‌کند. این مزمور که در واقع نقل داستان عروسی‌ای شاهانه است، به وسیلهٔ تکریم یک پادشاه از سلسلهٔ داوود، ارجحیت سلطنت بر همه را اعلام می‌کند. این پادشاه، شخصی است که عدالت را دوست می‌دارد و از شرارت متنفر است.

در عبرانیان ۲: ۱۱-۱۲، نویسنده به مزمور ۲۲: ۲۲ اشاره می‌کند. در این آیه داوود سوگند می‌خورد که شادی اثبات بی‌گناهی خود را در جماعت سایر اسرائیلیان تقسیم کند. نویسنده با استفاده از این آیه نشان می‌دهد که عیسی با به شراکت گذاشتن بی‌گناهی خود با فرزندان ابراهیم، کامل‌ترین ایده‌آل برای مقام پادشاهی در این سلسله است.

در عبرانیان ۱۰: ۵-۷، نویسنده به مزمور ۴۰: ۶-۸ رجوع می‌کند. در این آیات، داوود سوگند می‌خورد که به جای قربانی کردن حیوانات، همهٔ بدن خود را به خدا وقف کند. نویسنده این بخش را به قربانی جسم مسیح بر صلیب ربط می‌دهد که تحقق کامل پیشگویی‌ای است که قرار بود در آینده به صورت کامل انجام پذیرد.

تا به حال ما به بررسی محتوای تکرارشونده پرداختیم که به صورت مکرر در کتاب عبرانیان دربارهٔ روزهای آخر ذکر شده است. در این بخش‌ها دیدیم که هدف این متون آن است که روزهای آخر را به عیسی مرتبط کنند و برای این منظور از پشتوانهٔ عهد عتیق برای ابراز نقطه نظرات الاهیاتی استفاده کند. اکنون در این بخش به اختصار به سومین عنصر تکرار شده خواهیم پرداخت که شامل تشویق نویسنده برای پایداری و استقامت است.

تشویق به پایداری

نویسندهٔ عبرانیان با استفاده از راه‌های مختلفی به خوانندگان خود برای پایداری و استقامت بیشتر در ایمان انگیزه می‌دهد. در این بخش نیز نقل قول‌های بسیاری از عهد عتیق استفاده شده که در برگرفتهٔ این حقیقت است که خدا همواره مقاصد و اهداف خود را پیش می‌برد، به خصوص با فرستادن پسر خود در این روزهای آخر. ذکر نمونه‌هایی از افرادی که وفادارانه متحمل جفاها شدند، علی‌الخصوص آنانی که در عبرانیان باب ۱۱ از آنها نام برده شده، نمونه‌ای خوب از پایداری و استقامت است. نویسنده در نهایت به خود مسیح اشاره می‌کند که «به جهت آن جلالی که پیش رو داشت متحمل صلیب شد.» او در واقع هر نوع حقارت را ناچیز شمرد تا آسمان را به تصرف در آورد. این همان نمونه‌ای است که به مسیحیان داده شده است تا امروز نیز از آن پیروی کنند.

- دکتر سیمون وایبرت

در درس قبلی دیدیم که در عبرانیان ۱۳: ۲۲، نویسندهٔ کتاب عبرانیان همهٔ این کتاب را تحت عنوان «کلام نصیحت‌آمیز» تشریح می‌کند. در این رساله حدود سی عبارت نصیحت‌آمیز وجود دارد که صراحتاً در طول کتاب ذکر شده‌اند. همانگونه که خواهیم دید، هر یک از این عبارات نصیحت‌آمیز به موضوع خاصی اشاره می‌کنند. اما باید دانست که همهٔ آنها طوری طرح‌ریزی شده‌اند تا خوانندگان اولیه را به حفظ وفاداری خود به مسیح تشویق کنند. در این بخش به دو خصوصیت در نصیحت و تشویق نویسندهٔ عبرانیان خواهیم پرداخت. نخست به واکنش‌هایی که نویسنده امیدوار بود از مخاطبان خویش دریافت کند می‌پردازیم. دوم، خواهیم دید که نویسندهٔ این کتاب چگونه در خوانندگان خود برای پایداری و استقامت انگیزه ایجاد می‌کند. ابتدا به واکنش‌هایی که نویسنده می‌خواهد در خوانندگان خود ببیند می‌پردازیم.

واکنش‌ها

یکی از خصوصیات قابل توجه کتاب عبرانیان این است که نویسنده آن، با گستردگی واکنش‌ها و پاسخ‌هایی که دارد، خوانندگان خود را تشویق می‌کند. وقتی که متنی را در زبانی قدیمی همچون یونانی عهد جدید مورد بررسی قرار می‌دهیم، به نظر کمی دشوار می‌رسد که تفاوت‌های ظریفی که در معنای لغات و ویژه‌ای وجود دارند را تشخیص دهیم. به همین دلیل، مجبوریم که خود را محدود به چند مثال واضح کنیم. در مجموع، نویسنده عبرانیان در نظر دارد که مخاطبین خود را تشویق کند تا این کتاب را در احساسات، درک، و عمل خود به کار گیرند. این بسیار اهمیت داشت که برای ایجاد استقامت و پایداری در خوانندگان اولیه، آنها به واکنش‌های مختلف موجود در این کتاب توجه کنند.

نخست، نویسنده عبرانیان غالباً خوانندگان خود را در بُعد احساس و عواطف ایمان‌شان مورد تشویق قرار می‌دهد. در عبرانیان ۳: ۸ و ۱۵ او می‌گوید: «دل خود را سخت مسازید.» او در آیه ۱۳ همین فصل ادامه می‌دهد: «هر روز، یکدیگر را پند دهید تا کسی... سخت‌دل نشود.» به همین ترتیب او در ۴: ۱ ادامه می‌دهد «پس به هوش باشیم» یا بهتر بگوییم «بیا بید نترسیم».

او خوانندگان را در ۴: ۱۶ تشویق می‌کند: «اعتماد داشته باشید» و یا با دلیری و اطمینان برای دریافت کمک به تخت فیض خدا بیایند. او در ۱۰: ۲۲ از آنها می‌خواهد تا با اخلاص قلبی و اطمینان کامل ایمان به حضور خدا نزدیک شوند. و در ۱۰: ۳۵ آنها را تشویق می‌کند که این دلیری و اطمینان را ترک نکنند و قوی‌دل باشند. نویسنده عبرانیان در حالیکه به اهمیت اینگونه احساسات و حالات روحی اشاره می‌کند، اما از خوانندگان این انتظار را نیز دارد که مسائل ذکر شده در این رساله را با درک ذهنی، در مرحله اجرا قرار دهند. او می‌خواهد که کلام الهام شده او به آموزه‌های الاهیاتی و باورهای آنها نفوذ کند. برای نمونه در عبرانیان ۲: ۱ او از خوانندگان می‌خواهد که به آنچه شنیده‌اند «با دقت توجه کنند». در ۳: ۱ او از آنها استدعا می‌کند که «اندیشه خود را بر عیسی معطوف کنند» و در ۶: ۱ آنها را تشویق می‌کند که «تعالیم ابتدایی درباره مسیح را پشت سر نهند» و در فهم و درک به سوی کمال پیش روند.

نکته جالب این است که نویسنده عبرانیان، در اوایل کتاب تاکید خاصی بر برخی عناصر رفتاری ویژه ندارد. او اگرچه این هدف را دنبال می‌کند، اما اکثر تشویق‌های رفتاری او در انتهای کتاب ظاهر می‌شوند. در عبرانیان ۱۲: ۱۶ او مخاطب خود را تشویق می‌کند تا «مبادا شخصی زانی یا بی‌مبالا پیدا شود.» در عبرانیان ۱۳: ۱-۱۹ او به مواردی همچون مهمان‌نوازی، ازدواج، اعتراف به اسم مسیح و انجام اعمال نیک اشاره می‌کند.

این نوع نصایح راه‌های مختلفی را ترسیم می‌کند که نویسنده می‌خواهد خواندگانش به کتاب او واکنش نشان دهند. به طور واضح، آنها برای حفظ وفاداری خود نسبت به مسیح، بایستی در بُعد احساسات، درک مفاهیم و رفتارهای خود با دقت و بسیار هوشیارانه عمل می‌کردند.

ما دیدیم که نویسندۀ عبرانیان درصدد آن است که مخاطبان خود را تشویق کند که مجموعه‌ای از واکنش‌ها را از خود نشان دهند. در بخش بعد خواهیم دید که نویسندۀ چگونه با مطرح کردن انگیزه‌های مثبت و منفی مخاطبین را تشویق به پایداری و استقامت می‌کند.

انگیزه‌ها

از یک سو، نویسندۀ عبرانیان با دقت سعی می‌کند که تشویق‌های خود را با انگیزه‌های مثبت همراه کند. برای نمونه در عبرانیان ۴: ۱۳-۱۶ او به دریافت فیض و کمک از مسیح اشاره می‌کند. او در ۱۳: ۱۶ سعی می‌کند در خوانندگان خود با ارائه اعمالی که باعث خشنودی خدا می‌شوند، ایجاد انگیزه کند. او بارها پاداش آسمانی را انگیزه‌ای برای زندگی وفادارانه معرفی می‌کند. برای نمونه او در عبرانیان ۱۰: ۳۵ می‌گوید:

بنابراین این اعتماد خود را از دست ندهید، زیرا پاداش بزرگی همراه خواهد داشت (عبرانیان ۱۰: ۳۵، مژده)

از سوی دیگر، نویسندۀ عبرانیان غالباً از انگیزه‌های منفی نیز برای نصیحت کردن خوانندگان خود استفاده می‌کند. این تشویق‌ها در ابتدا به صورت هشدارهایی برای داوری الهی مطرح می‌شوند. مثلاً در عبرانیان ۲: ۳-۲ می‌گوید که اگر فرشتگانی که بی‌اطاعتی کردند مجازات شدند، چگونه افرادی که از پیغام نجات در مسیح غفلت کنند از داوری خدا خواهند گریخت؟ در ۴: ۸-۴ او به آنان هشدار می‌دهد که آنان که سقوط کنند «خود را در خطر لعنت قرار داده‌اند». در عبرانیان ۱۰: ۲۶-۳۱ او آنان را به مجازات هولناک و آتش مهیب که دشمنان خدا را خواهد بلعید» اخطار می‌دهد.

یکی از موضوعات اصلی کتاب عبرانیان نیاز به پایداری و استقامت است. امکان ندارد که شما کتاب عبرانیان را با هشدارها و تشویق‌های موجود در آن بخوانید و به نیاز عمیقی که نویسندۀ در جهت استقامت و پایداری اشاره می‌کند، بر نخورید. آنها تشویق می‌شوند که ادامه دهند و به عقب برنگردند، اما در عین حال بایستی با پایداری و استقامت به زندگی مسیحی ادامه دهند. او چگونه این را انجام می‌دهد؟ به نظر من او با زیبایی خاصی بین تشویق و هشدار تعادل ایجاد می‌کند و اینها مثل دو روی یک سکه هستند. کتاب عبرانیان به مقایسه‌ای که بین مسیح و اجزای عهد عتیق، افراد و عهد و پیمان آن انجام می‌دهد شهرت دارد. او بزرگتر از موسی است. او آرامی بهتری فراهم می‌کند. او کاهنی برتر است. او قربانی بهتری می‌گذراند... روی دیگر سکه آن است که نویسندۀ ما را متوجه اخطارهایی هم می‌کند. هشدارهای موجود در این کتاب برای این است که مسیحیان را از خطراتی بر حذر دارد، به حدی که خوانندۀ

به این نتیجه برسد که: «اگر من پایداری نکنم، اگر چشمان خود را از مسیح بردارم، اگر به راه رفتن با او ادامه ندهم، به او چشم ندوزم، همه جلال و زیبایی را به او معطوف نکنم، اگر معتقد نباشم که او صاحب جلال است، چه اتفاقی برای من خواهد افتاد. او کاهن اعظمی است که روزی باز خواهد گشت و خارج از او نجات و رهایی نیست...» بنابراین هر دوی این جوانب با هم در حالیکه خواننده را تشویق می‌کنند، با استفاده از نیرویی منفی او را به ادامه در دویدن در مسابقه و چشم دوختن به عیسی، پیشوا و کامل‌کننده ایمان ترغیب می‌کنند.

- دکتر استیون ج. ولوم

تفسیر موضوع تهدید به داوری در کتاب عبرانیان غالباً با دشواری روبرو می‌شود. زیرا در این صورت به نظر می‌رسد که یک ایماندار حقیقی نیز می‌تواند نجات خود را از دست بدهد. به همین دلیل، این بخش از کتاب عبرانیان، قسمتی است که مسیحیان با نقطه نظرات متفاوت بر سر آن با هم به بحث و مجادله می‌پردازند. اگرچه ما وقت کافی برای بررسی عمیق این موضوع نداریم، ولی می‌توان به دو جنبه این موضوع اشاراتی نمود.

اول آنکه، ما باید در نظر داشته باشیم که کتاب عبرانیان، اصولاً کتاب الاهیات منتظم یا سیستماتیک نیست. منظور این است که کتاب مقدس غالباً اصطلاحاتی را به کار می‌برد، حتی اصطلاحات مربوط به نجات، که از الاهی‌دانان مسیحی و یا سنت‌های الاهیاتی تنوع بیشتری دارند. در واقع هر شاخه‌ای از کلیسا تمایل دارد که به برخی از اصطلاحات خاص الاهیاتی بیشتر از مفاهیم متفاوتی که در کلام خدا در مورد آن اصطلاحات مورد استفاده قرار گرفته، بپردازد. اگر امیدوار به داشتن نظام‌های الاهیاتی‌ای هستیم که سردرگم‌کننده نباشند، چنین عملی تقریباً اجتناب‌ناپذیر است. در عین حال چنین برخوردی بسیار خطرناک است، زیرا موجب می‌شود که نظرات محدود و باریک‌بینانه خود را در اصطلاحات موجود در کتابی مثل عبرانیان به طور صرف دنبال کنیم. این خطر مخصوصاً در رابطه با بخش اشاره‌کننده به مرتدان و افرادی که از مسیح سقوط می‌کنند مصداق دارد.

از یک سو، نویسنده عبرانیان افراد مرتد را هیچگاه به عنوان کسانی که «عادل شمرده شده‌اند» تعریف نمی‌کند. در عهد جدید، این اصطلاح به طور منسجم و مداوم برای ایمانداران حقیقی به کار گرفته شده است. اما از سوی دیگر، نویسنده عبرانیان از اصطلاحاتی نیز استفاده می‌کند که اوانجلیکال‌ها آنها را در اشاره به ایمانداران حقیقی به کار می‌برند، اگرچه عهد جدید این کار را نمی‌کند. به طور مثال، در عبرانیان ۶: ۴-۶ نویسنده هشدار می‌دهد:

آنان که یک بار منور گشتند و طعم آن موهبت آسمانی را چشیدند و در روح القدس سهیم شدند و طعم نیکویی کلام خدا و نیروهای عصر آینده را چشیدند... (می‌توانند) سقوط کنند (عبرانیان ۶: ۴-۶، هزاره نو).

مشکل اصلی این است که بسیاری از ما این اصطلاحات مشابه را برای واژه‌های تخصصی که برای اصطلاحات الاهیاتی به کار برده می‌شوند، به کار می‌گیریم تا تنها ایمانداران حقیقی را تعریف کنیم. مثال دیگری که می‌توان به آن پرداخت در عبرانیان ۱۰: ۲۹ درج شده است. در این بخش مردان افرادی تعریف شده‌اند که به خون عهد ابدی تقدیس شده‌اند و یا در ۱۰: ۳۲ کسانی هستند که منور شده‌اند.

در واقعیت، تعاریف مشابهی در بخش‌های دیگر عهد جدید نیز برای افرادی که به قول الاهی‌دانان، «کلیسای قابل رویت» هستند استفاده شده است. این به طور مشخصی با «کلیسای غیر قابل رویت» یا مجموعه ایمانداران حقیقی متفاوت است. افراد کلیسای قابل رویت اشخاصی هستند که ظاهراً عضو کلیسا محسوب می‌شوند ولی الزاماً عضو بدن مسیح نیستند. این وجه تمایز، شبیه چیزی است که در رومیان ۲: ۲۸-۲۹ به آن اشاره شده است. رومیان ۲: ۲۸-۲۹ بین یهودیان «ظاهری» (در یونانی واژه فائرس (phaneres)) که از لحاظ فیزیکی ختنه شده‌اند، با یهودیان واقعی یا «درونی» (واژه یونانی کروپتوس (kruptos)) که قلباً مختون هستند، تمایز قائل می‌شود.

دوم، ما باید همواره به یاد داشته باشیم که کاربرد تهدید به مجازات و داوری الاهی در کتاب عبرانیان برای مردان تنها مختص به این رساله نیست. ما به اینچنین هشدار در اول قرنیتان ۱۰: ۱-۱۳ و دوم پطرس ۲: ۲۱-۲۲ نیز بر می‌خوریم. به طور کلی عهد جدید به ما می‌آموزد که کسانی که در مسیح ایمان نجات‌بخش دارند تا به آخر طاقت خواهند آورد. اما آنانی که در نهایت مسیح را رد می‌کنند در واقع نشان می‌دهند که در اصل ایمان آنها ایمانی نجات‌بخش نبوده است. الاهی‌دانان اینچنین ایمانی را «موقتی» و یا «ایمان ریاکارانه» می‌نامند. اول یوحنا ۲: ۱۹ مردان را اینچنین تشریح می‌کند:

از ما بیرون شدند، لکن از ما نبودند، زیرا اگر از ما می‌بودند با ما می‌ماندند؛ لکن بیرون رفتند تا ظاهر شود که همه ایشان از ما نیستند. (اول یوحنا ۲: ۱۹)

هرگاه کسی از ایمان مسیحی رو برگرداند، نشان می‌دهد که در اصل به کلیسای غیر قابل رویت متعلق نبوده است.

در کتاب عبرانیان پنج بخش هشداردهنده وجود دارد... اکثر ما به این نتیجه می‌رسیم که هر یک از این پنج بخش به یک نکته اشاره می‌کنند. بنابراین ممکن است که برای آن هشدارها از ضمیر جمع استفاده کنیم در حالیکه همه آنها به یک منظور اصلی اشاره می‌کنند. از دید یک شبان، هدف بسیار ساده است. هر شبانی می‌خواهد جماعت او با پایداری و استقامت از مسیح پیروی کنند. اما باید به چندین نکته توجه کرد. اینها هشدارهایی واقعی هستند و بر اساس فرض و گمان بنا نشده‌اند. در عین حال برای ترساندن مردم هم نیستند... اما نکته حائز اهمیت این است که

اگر یک شبان می‌خواهد از آنها در موعظه روز یکشنبه استفاده کند، باید بداند که او دانای مطلق نیست. او واقعا از وضعیت ابدیت و روح هر شخص به طور مطلق باخبر نیست. او قطعاً می‌داند که چه کسانی به مسیح اعتراف می‌کنند. ولی در واقع، بر اساس الاهیات عهد جدید، این، زمان است که واقعیت را نشان خواهد داد. منظور من این است که این همان چیزی است که اول یوحنا ۲: ۱۹ به آن اشاره می‌کند. در واقع آن کسانی که ایمان را ترک کردند، جماعت ایمانداران را ترک کردند و با خروج خود نشان می‌دهند که آنها هرگز به ما تعلق نداشتند. این همان چیزی است که یوحنا خطاب به کلیسای آسیای صغیر می‌نویسد. بنابراین در کتاب عبرانیان می‌بینیم که او آنانی را که معترف به اسم مسیح هستند، مورد خطاب قرار می‌دهد، اما حقیقتاً این زمان است که نشان خواهد داد آنها واقعا او را می‌شناسند یا نه!

- دکتر بری جاسلین

در درس مربوط به ساختار و محتوا عبرانیان، ما به بررسی سه عنصر مربوط به محتوای تکرار شونده در این کتاب پرداختیم. اکنون، دومین موضوع اصلی درس را مورد بررسی قرار خواهیم داد که ساختار معانی و فن بیان این کتاب است.

ساختار معانی و فن بیان

همانطور که در درس قبل دیدیم، خوانندگان اولیه کتاب عبرانیان با جفا روبرو بودند. آنها تحت این وسوسه قرار داشتند تا دوباره به تعالیم غلط رایج که مربوط به یهودیان محلی بود، بازگردند. هدف از نوشتن این رساله این بود که این مسیحیان ایمان خود را ترک نکنند و تحت تاثیر اینگونه تعالیم از مسیح دور نشوند. بنابراین نویسنده عبرانیان چگونه محتوای این کتاب را روی هم قرار می‌دهد تا به این هدف برسد؟ این ساختار چگونه در بیان معانی عمل می‌کند؟

می‌توانیم ساختار معانی و فن بیان کتاب عبرانیان را در سطوح مختلفی در نظر بگیریم. اما در این راستا به پنج بخش اصلی اشاره خواهیم کرد. این تقسیم‌بندی به ما کمک خواهد کرد تا دریابیم که نویسنده چگونه می‌کوشد خوانندگان خود را متقاعد کند تا در مسیح وفادار بمانند.

- اولین بخش اصلی بر باورها درباره مکاشفات فرشتگان تمرکز دارد. ۱: ۱-۲: ۱۸
- دومین بخش اصلی به بحث درباره اقتدار موسی می‌پردازد. ۳: ۱-۴: ۱۳
- سومین بخش اصلی به کهنات ملوکانه ملک‌یصدق اشاره می‌کند. ۴: ۱۴-۷: ۲۸
- چهارمین بخش اصلی بر عهد جدید متمرکز است. ۸: ۱-۱۱: ۴۰

- پنجمین بخش اصلی به پایداری و استقامت عملی می‌پردازد. ۱۲: ۱-۱۳: ۲۵

مکاشفات فرشتگان (۱: ۱-۲: ۱۸)

نویسنده کتاب عبرانیان با استفاده از هر یک از این پنج بخش اصلی، درصدد آن است که خوانندگان خود را در میانه جفاها به وفاداری به مسیح دعوت کند. بیایید نخست ببینیم که کتاب عبرانیان در مورد مکاشفات فرشتگان در ۱: ۱-۲: ۱۸ چه می‌گوید.

همانطور که در درس قبل نیز ذکر کردیم، بسیاری از نوشتجات یهودی برگرفته از قمران، و همچنین کتبی مثل افسسیان و کولسیان نشانگر این مطلب هستند که جوامع یهودی مربوط به قرن اول غالباً برای فرشتگان مقامی بسیار بالا قائل بودند و آنها را موجوداتی قدرتمند و پر جلال می‌دانستند که مسئول انتقال مکاشفات الهی به انسان بودند. آنها مقام انسان را بسیار کمتر از فرشتگان می‌شمردند.

دیدگاه الاهیاتی جامعه یهودیان آن زمان، در متن‌های کتاب مقدس ریشه داشت، ولی آنها برای فرشتگان احترامی بیش از اندازه قائل بودند. این تکریم اغراق‌آمیز برای پیروان مسیح چالشی جدی پدید آورده بود. همه می‌دانستند که مسیح دارای جسم و خون بود. او یک انسان بود. چگونه ممکن بود شخصی کلام او را بالاتر از مکاشفات فرشتگان مورد پیروی قرار دهد؟

نویسنده کتاب عبرانیان در پنج مرحله به این چالش پاسخ می‌دهد. اول، در عبرانیان ۱: ۱-۴ می‌نویسد که خوانندگان او باید به این دلیل که عیسی صورت عالی مکاشفه الهی است، از او پیروی کنند. نویسنده عبرانیان می‌داند که خدا توسط فرشتگان و سایر وسایل عهد عتیق صحبت نمود. او بر این مطالب پافشاری می‌کند که عیسی به عنوان کاهن اعظمی که پادشاه نیز هست، در روزهای آخر توسط خدا منصوب شده است تا مکاشفه‌ای را به همراه آورد که بس بالاتر از مکاشفاتی است که توسط فرشتگان انجام شده بود.

نویسنده کتاب عبرانیان در ۱: ۵-۱۴ توضیح می‌دهد که عیسی برتر از فرشتگان است زیرا تنها اوست که پسر مسیحایی خداست. او خاطر نشان می‌کند که عیسی تنها کسی بود که در بین خاندان داوود توانست واجد شرایط سلطنت باشد. او همچنین پیشگویی داوود را در ارتباط با پیروزی پسر مسیحایی خدا بر تمام دشمنان خدا را به انجام رساند. در مقابل، نویسنده این کتاب نشان می‌دهد که فرشتگان تنها روح‌هایی هستند که برای خدمتگزاری وارثان نجات در مسیح فرستاده می‌شوند.

نویسنده عبرانیان در ۲: ۱-۴ خوانندگان را تشویق می‌کند که به پیغام عظیم نجات که اول توسط عیسی اعلام شد، با دقت توجه کنند. او یادآوری می‌کند که عدم اطاعت از پیغام فرشتگان سابقاً موجبات مجازات الهی را فراهم می‌کرد. به همین ترتیب خوانندگان باید بدانند که در صورت غفلت از نجات مکشوف شده توسط مسیح، فرار از مجازات امری غیر ممکن است.

در عبرانیان ۲: ۵-۹، نویسنده درصدد آن است که به وسیله توضیح این مطلب که عیسی بر همه فرشتگان حاکمیت مطلق دارد، به مقام عالی مسیح اشاره کند. بدین ترتیب در آینده همه ایمانداران نیز همراه با او بر فرشتگان حکومت خواهند کرد. نویسنده این کتاب خاطرنشان می‌کند که خدا موقتا مقام انسان را پایین تر قرار داده است. اما در جهان آینده انسان‌های از پیش تعیین شده بر همه خلقت حکومت خواهند کرد. این جلال نهایی که به انسان داده شده است، برای زمانی است که سلطنت مسیح در آسمان به صورت کاهن اعظم ملوکانه خدا شروع شده باشد.

و بالاخره در عبرانیان ۲: ۱۰-۱۸، نویسنده نشان می‌دهد که عیسی از نسل ابراهیم است. عیسی جلال خود را با نسل ابراهیم به شراکت خواهد گذاشت، نه فرشتگان! نویسنده عبرانیان از داوود و اشعیا نقل قول‌هایی به میان می‌آورد که به وسیله آنها ارتباط عیسی را با شجره‌نامه ابراهیم ثابت کند. او همچنین خاطرنشان می‌کند که عیسی در جسم انسانی خود، قدرت فرشتگان سقوط کرده و شیطان را در هم شکسته است. این عمل او برای این نبود که فرشتگان را آزاد کند، بلکه تا نسل ابراهیم را از ترس مرگ رهایی بخشد. انسانیت مسیح از او کاهن اعظم دلسوز و وفاداری پدید آورد که گناهان قوم خود را کفاره کرد.

اقتدار موسی (۳: ۱-۴: ۱۳)

پس از بررسی سبک برخورد نویسنده کتاب عبرانیان با آموزه‌های یهودی درباره مکاشفات فرشتگان نوبت آن است که به دومین بخش اصلی این کتاب پردازیم. در عبرانیان ۳: ۱-۴: ۱۳، نویسنده این کتاب به چالش‌هایی که خوانندگان در رابطه با اقتدار موسی داشتند می‌پردازد. هیچ انسانی به اندازه موسی در اسرائیل مورد تکریم و احترام نبود.

بر این اساس آموزه‌های خاصی در بین یهودیان رایج بود که به خاطر احترامی که به موسی قائل بودند، نباید از وجود این تعالیم در بین آنها تعجب کرد. آنها ایمانداران به مسیح را در چالشی قرار می‌دادند که از همه آنچه که خدا مثل مکاشفه به موسی داده بود، بدون در نظر گرفتن مسیح، اطاعت کنند. در این بخش خواهیم دید که نویسنده عبرانیان موسی را نیز مورد تکریم قرار می‌دهد. اما او خاطرنشان می‌کند که اگرچه موسی خادم وفادار خدا بود، عیسی به دلیل اینکه کاهن اعظم ملوکانه خدا در روزهای آخر است، بزرگتر از موسی است.

این بخش از کتاب به سه قسمت تقسیم می‌شود. در هر یک از این قسمت‌ها به یکی از مواردی که ثابت می‌کند اقتدار عیسی بالاتر از موسی است اشاره خواهیم کرد. در بخش اول، نویسنده در عبرانیان ۳: ۱-۶ به طور خاص از خوانندگان دعوت می‌کند که عیسی را بالاتر از موسی تکریم کنند. در این بخش او نشان می‌دهد که موسی خانه خدا را که همان خیمه بود بنا کرد. اما عیسی به عنوان پسر ملوکانه خدا حاکم بر خانه خدا، یعنی کلیسا است. نویسنده عبرانیان در عبرانیان ۳: ۱-۳ اینچنین می‌نویسد:

اندیشه خود را بر عیسی معطوف کنید... عیسی لایق حرمتی بیش از موسی شمرده شد. (عبرانیان ۳: ۱-۳، هزاره نو)

نویسنده تاکید می‌کند که عیسی نیز مانند موسی به خدا وفادار بود، اما او لایق حرمتی بیشتر بود. به دنبال این آیات، نویسنده در ۳: ۷-۱۹ به خوانندگان هشدار می‌دهد تا از سخت‌دلی و سرکشی بر حذر باشند. او در این خصوص به اسرائیلیانی که نسبت به موسی گردنکشی نشان دادند رجوع می‌کند. او به این مطلب اشاره می‌کند که اکثر آنها به دلیل بی‌اطاعتی و سرکشی از خدا وارد سرزمین وعده نشدند. به همین ترتیب همه کسانی که خود را پیرو مسیح می‌دانند تنها در صورتی که تا به آخر نسبت به او متعهد باقی بمانند وارث او خواهند شد. بی‌ایمانی اسرائیلیان را خارج از سرزمین وعده نگه داشت؛ بی‌ایمانی در مسیح نیز چنین خواهد کرد.

در عبرانیان ۴: ۱-۱۳، نویسنده در جزئیات به مقایسه بین پیروی از مسیح و پیروی از موسی می‌پردازد. او خوانندگان خود را تشویق می‌کند که حاضر باشند به هر قیمتی که شده، تلاش خود را بکنند تا وارد آرامی خدا گردند. او با استفاده از عهد عتیق توضیح می‌دهد که ورود به آرامی خدا به آینده مربوط می‌شود. بنابراین آنها باید قلبا پذیرند که بر اساس کلام خدا همه چیز در برابر خدا عریان و منکشف است. آنها باید به خدا پاسخگو باشند. پس باید با تلاش بی‌وقفه وارد آرامی خدا شوند و از رفتار قوم اسرائیل در بیابان تبعیت نکنند.

کهنات ملک‌یصدق (۴: ۱۴-۷: ۲۸)

پس از بررسی مکاشفات فرشتگان و اقتدار موسی، نویسنده عبرانیان این بار تعالیم یهودیان آن زمان درباره کهنات ملوکانه ملک‌یصدق را در ۴: ۱۴-۷: ۲۸ مورد انتقاد قرار می‌دهد.

در درس قبل، ما سخن از متنی درباره ملک‌یصدق کردیم که در قمران کشف شده است. این متن ویژه، ملک‌یصدق را به صورت یک شخصیت آسمانی ترسیم می‌کند که قرار است در روزهای آخر نمایان شود و قربانی نهایی را برای کفاره بگذراند و افراد را به سوی پادشاهی خدا رهنمون کند. ظاهراً برخی از مخاطبین کتاب عبرانیان در این خصوص دچار ابهام بودند. چرا آنها باید در روزهای آخر، به جای ملک‌یصدق از مسیح که کاهن اعظم ملوکانه خداست، پیروی کنند؟ به همین دلیل نویسنده به توضیح این مطلب می‌پردازد که در واقع عیسی آن کاهن اعظم ملوکانه حقیقی است که رتبه ملک‌یصدق را دارد.

این بخش به چهار قسمت تقسیم می‌شود. قسمت اول و سوم خوانندگان را تشویق می‌کند که مسیح را بالاتر از ملک‌یصدق بدانند. قسمت دوم و چهارم دلیل این موضوع را بیان می‌کند.

نویسنده این رساله در ۴: ۱۴-۱۶ با معرفی ملک‌یصدق از خوانندگان می‌خواهد که به ایمانی که به آن معترف هستند محکم بچسبند. او بر این موضوع تاکید دارد که مسیح، به عنوان یک انسان کامل و بدون گناه، همان

کاهن اعظمی است که به آسمان صعود کرد و راه را برای ایمانداران گشود تا در زمان احتیاج از او رحمت و فیض دریافت کنند.

نویسنده عبرانیان در ۵: ۱-۱۰ توضیح می‌دهد که عیسی واجد شرایط بود تا کاهن اعظم ملوکانه خدا در رتبه ملک‌یصدق خوانده شود. عیسی تمام شرایط کهانت را از طریق اطاعت و زجر خود داشت. اما او خود را به این مقام ارتقا نداد. نویسنده با نقل قول از مزمور ۲: ۷ و مزمور ۱۱۰: ۴ نشان می‌دهد که امیدواری اسرائیل در ملک‌یصدق در سلسله داوود به تحقق خواهد پیوست. بنابراین این طرح خدا بود که عیسی را به عنوان کاهن اعظم ملوکانه در رتبه ملک‌یصدق منصوب کند. بدین ترتیب عیسی برای همه آن کسانی که از او اطاعت کنند، منشاء نجات ابدی شد. در عبرانیان ۵: ۱۱-۱۲: ۶، خوانندگان مفصلاً تشویق می‌شوند که از تعالیم ابتدایی در گذشته و به بلوغ روحانی برسند. نویسنده معتقد است که مخاطبین این رساله قادر به درک مباحثی که او درباره مسیح و ملک‌یصدق مطرح می‌کند نیستند. اما در عین حال او آنها را تشویق می‌کند که در درک مفاهیم رشد کنند تا از لحاظ تعلیمی به بیراهه و ارتداد کشیده نشوند. او به آنها هشدار می‌دهد که اگر آنها از ایمان به یک کاهن اعظم ملوکانه برگردند، قربانی برای گناهان آنها وجود نخواهد داشت. نویسنده امید عظیمی به آنها می‌دهد. او آنها را تشویق می‌کند که دست از مسامحه و کاهلی بردارند و از افرادی که با ایمان و استقامت وارث وعده‌های خدا شدند، پیروی کنند.

در عبرانیان ۶: ۱۳-۷: ۲۸ نویسنده به بحث پیرامون عیسی به عنوان تحقق کهانت اعظم و ملوکانه ملک‌یصدق ادامه می‌دهد. او به طور خاصی به توضیح درباره بالاتر بودن کهانت ملوکانه عیسی از کهانت لاویان می‌پردازد. کتاب عبرانیان در زمانی نوشته شد که هنوز مراسم مذهبی یهودیان در اورشلیم اجرا می‌شد. این باعث می‌شد که مسیحیانی که مدعی بودند مرگ عیسی ثابت می‌کند که دیگر نیازی به قربانی لاویان در معبد وجود ندارد، با چالش جدی‌ای روبرو شوند. بر این اساس نویسنده عبرانیان از باورهایی که یهودیان آن زمان درباره ملک‌یصدق داشتند استفاده می‌کند. آنها معتقد بودند که ملک‌یصدق در روزهای آخر به گذراندن همه قربانی‌ها پایان می‌دهد. او در این زمینه از سوگند خدا در مزمور ۱۱۰: ۴ استفاده می‌کند. در این بخش او به این مطلب اشاره می‌کند که عیسی نواده پسر داوود، کاهن ملوکانه ابدی به رتبه ملک‌یصدق بود. به همین دلیل عیسی پایان‌دهنده نظام قربانی کاهنان بود.

او برای نشان دادن ارجحیت عیسی بر کهانت لاویان به پیدایش ۱۴: ۲۰ نیز اشاره می‌کند که ابراهیم به ملک‌یصدق ده یک می‌دهد تا نشان دهد او برتر است. به همین ترتیب، لاویان نیز که از نسل ابراهیم بودند به شکلی نمادین همین کار را از طریق ابراهیم انجام دادند. بنابراین در این بخش نویسنده ثابت می‌کند که کهانت مسیح به عنوان کاهن اعظم ملوکانه به رتبه ملک‌یصدق از کهانت لاویان بس فراتر بود. قربانی‌های لاویان هیچگاه باعث کفاره کامل نمی‌شد، اما مسیح با تحقق بخشیدن به کهانت ملوکانه ملک‌یصدق قادر شد که یک بار برای همیشه کفاره کند.

یکی از بخش‌های مورد علاقهٔ معلمین و واعظین کلام خدا، مقایسهٔ بین عیسی و ملک‌یصدق، یکی از کاهن‌نین معروف عهد عتیق است. نویسندهٔ عبرانیان پیش از آنکه به مقایسهٔ ملک‌یصدق و عیسی بپردازد، ابتدا او را با کهانت هارون و لاویان مورد مقایسه قرار می‌دهد. کهانت هارون موروثی بود و از پدر به پسر منتقل می‌شد. در عین حال، آنها می‌بایستی از سبط لاوی می‌بودند. اما کهانت عیسی اینچنین نبود. او یکی از وارثین لاوی محسوب نمی‌شد. چون اصل و نسب او از داوود و سبط یهودا بود. از آنجا که کهانت هارون روزی پایان می‌پذیرفت، از پدر به پسر منتقل می‌شد. بر عکس کهانت عیسی، جاودانه است و تا ابد ادامه دارد. او امروز نیز کاهن است... ملک‌یصدق از نظر انسانی حق کهانت نداشت. خدا او را برگزید تا به عنوان یک کاهن وارد تاریخ بشریت شود و بعد هم ناپدید شود. عیسی نیز مثل او در پایان خدمتش، پس از قیام از مردگان به آسمان صعود کرد.

– دکتر آل‌وین پادیللا

در کتاب عبرانیان از دو نوع کهانت صحبت به میان آمده است. اولی، کهانت سنتی است که با هارون آغاز شد و توسط سبط لاوی نسل اندر نسل منتقل شد. این کهانت، کهانت لاویان نام دارد. دومین نوع کهانت، کهانت غیر معمول ملک‌یصدق بود که در زمان پدران ایمان ظاهر شد. این واقعه در زمان ابراهیم اتفاق افتاد. او کاهن خداوند و یا کاهن اعظم خداوند بود. حالا عیسی با هر دوی آنها مورد مقایسه قرار می‌گیرد. در مورد اول برتری او بر کهانت لاویان ثابت شد و در مورد دوم شباهت کهانت او با کهانت ملک‌یصدق مورد بررسی قرار گرفت. کهانت مسیح همچون کهانت ملک‌یصدق به عنوان کاهن اعظم بی‌همتاست... در عین حال کهانت او ابدی است. آنچه ما دربارهٔ ملک‌یصدق می‌دانیم این است که او فاقد پدر و مادر بود. او در حالی وارد صحنه می‌شود که نام او در هیچ شجره‌نامه‌ای نیست. او بالاتر از ابراهیم بود، به طوری که ابراهیم به او ده یک می‌دهد. این رسم بود که همیشه کهتر به مهتر ده یک می‌داد... الگوی کهانت اعظم در هر بخش دیده می‌شود. این کاهن اعظم بود که مقامی بالاتر از همه داشت و مورد قدردانی و احترام پدران قوم که بنیانگذاران یهودیت و تاریخ اسرائیل بودند، قرار می‌گرفت. در واقع تحت نمونهٔ ملک‌یصدق، به مرور زمان کهانت لاویان شکل گرفت و تصویر ملک‌یصدق پابرجا ماند. کهانت مسیح که کهانتی جدید بود نیز نمونهٔ کهانت ملک‌یصدق را دارد.

– دکتر ادوارد م. کیزیریان

عهد جدید (۸: ۱-۱۱: ۴۰)

بخش چهارم کتاب عبرانیان بر موضوع عهد جدید تمرکز دارد و در عبرانیان ۸: ۱-۱۱: ۴۰ به آن اشاره شده است. در این بخش نویسنده رساله سعی بر آن دارد که با اثبات برتری عهد جدید بر عهد عتیق نشان دهد که مسیح کاهن اعظم و پادشاهی است که خدا منصوب کرده است.

اصطلاح «عهد جدید» از ارمیا ۳۱: ۳۱ گرفته شده است. در این آیه، ارمیا پیشگویی می‌کند که خدا در روزهای آخر پس از انقضای فصل تبعید اسرائیل، با اسرائیل و یهودا تجدید عهد خواهد کرد و این عهد، عهدی نهایی خواهد بود. در اشعیا ۵۴: ۱۰ و حزقیال ۳۴ و ۳۷ به عهدی مشابه اشاره می‌شود که دوباره مربوط به روزهای آخر است و «عهد سلامتی» خوانده می‌شود. بنابراین در این مرحله نویسنده کتاب عبرانیان تمرکز خود را از بحث دربارهٔ ملک‌یصداق به موضوع عهد تازه ارتقا می‌دهد.

این بخش از کتاب عبرانیان به هشت قسمت تقسیم می‌شود. اول، عبرانیان ۸: ۱-۱۳ است که به این مطلب می‌پردازد که عیسی کاهن اعظم ملوکانه‌ای است که به عنوان واسط عهد تازه در آسمان معرفی می‌شود. در آیات ۱ و ۲، نویسنده به طور خاصی بر هر آنچه تا به حال سعی می‌کرد توضیح دهد، تاکید می‌کند. او نشان می‌دهد که مسیح، در حال حاضر در آسمان در حکم کاهن اعظم که کهناتی ملوکانه دارد، در خیمه‌ای که به وسیلهٔ خدا ساخته شده و نه انسان، در حال انجام وظیفه است.

به عبارت دیگر، کهنات لایوان نقش خود را بر زمین ایفا کرد. اما کهنات آنان بر اساس شریعت بود. در عهد عتیق، کهنات زمینی لایوان بر اساس عهدی استوار بود که خدا با موسی بسته بود. اما این عهد به دلیل گناه قوم اسرائیل به شکست منجر شد. بر عکس، عهد جدیدی که در ارمیا ۳۱ از آن ذکر به میان آمده است بر اساس عبرانیان ۸: ۶ با شکست مواجه نخواهد شد.

عهدی که بر وعده‌های نیکوتر بنا شده است. (عبرانیان ۸: ۶)

این «وعده‌های نیکوتر» متضمن تبدیل کامل و اساسی قوم خدا و آمرزش نهایی و کامل گناهان آنهاست. در عبرانیان ۹: ۱-۲۸، نویسنده در جزئیات به این حقیقت می‌پردازد که کهنات ملوکانه و آسمانی عیسی بس بالاتر از کهنات لایوان است. او این بخش را با بنای خیمهٔ زمینی توسط موسی آغاز می‌کند و به وسیلهٔ آن به کشف اجزای مکان اقدس خیمهٔ آسمانی می‌پردازد. او همچنین به کارهای کاهنانه که در لایوان ۱۶: ۳۴ در مورد روز کفار که سالی یک بار انجام می‌پذیرفت، دستور داده شده، اشاراتی می‌کند. این نشانگر آن است که قربانی‌هایی که در خیمهٔ زمینی گذرانده می‌شد قادر به حل مشکل گناه نبود و بایستی هر سال تکرار می‌شد. این قربانی‌ها باید

به صورت مستمر گذرانیده می‌شد تا اینکه زمان به اوج خود یعنی روزهای آخر می‌رسید. نویسنده این زمان را در عبرانیان ۹: ۱۰ «زمان اصلاح امور» می‌نامد. او در عبرانیان ۹: ۱۱ اضافه می‌کند:

مسیح در مقام کاهن اعظم آن امور نیکو ظاهر گشت که هم‌اکنون واقع شده‌اند. (عبرانیان ۹: ۱۱، هزاره نو)

این جمله بر این مطلب تاکید دارد که همه آنانی که به مسیح ایمان آورده‌اند به وسیله کفاره کامل کاهنانه مسیح از قید گناه آزاد شده‌اند و حالا به تخت فیض در آسمان دسترسی دارند.

یکی از تضادهایی که نویسنده عبرانیان در رابطه با قربانی عیسی برای گناه و نظام قربانی عهد عتیق مطرح می‌کند این است که قربانی‌های عهد عتیق هیچگاه با کار کاهن تمام نمی‌شد. او می‌بایست بارها و بارها برای گناه قربانی بگذراند. نکته‌ای که نویسنده در اینجا سعی بر روشن شدن آن دارد این است که عمل آنها در ارتباط با گناه همواره ناقص بود و احتیاج به تکمیل داشت. اما عیسی آن را به کمال رسانید. عیسی کاهن اعظمی است که هنگامی که یک بار خود را برای گناه قربانی ساخت، به دست راست خدا نشست. این در حالی بود که کاهنان همواره می‌ایستادند. چون همیشه کاری باقی مانده بود که نیاز به تکمیل داشت. عیسی نشست! نویسنده عبرانیان این را چنین تفسیر می‌کند که عملی که می‌بایست مشکل گناه را حل کند به تکمیل رسید.

- دکتر کنستانتین کمپیل

نویسنده کتاب عبرانیان همچنین توضیح می‌دهد که چرا قربانی مسیح الزامی بود. او از مثال وصیت استفاده می‌کند. موارد یک وصیت‌نامه زمانی قابل اجراست که شخص بمیرد. عهد موسی به وسیله مرگ و خون شروع به اجرایی شدن نمود. به همین ترتیب نویسنده با این برهان اظهار می‌دارد که عهد جدید نیز باید با موت و ریختن خون شروع شود... با خون عیسی مسیح که در قدس‌الاقداص خدا در جای‌های آسمانی ریخته شد. اما این بار وارثان وصیت، آموزش و بخشش گناهان را به ارث می‌برند. بنابراین هیچ آموزشی قابل دریافت نیست مگر افراد توسط خون قربانی عیسی پاک شوند. در عبرانیان ۹: ۲۶ نویسنده آن را اینچنین تشریح می‌کند:

او اکنون یک بار برای همیشه در نقطه اوج اعصار ظاهر شد تا با قربانی خود، گناه را از میان بر دارد (عبرانیان ۹: ۲۶، هزاره نو).

آنچه که عیسی در قبال گناه انجام داد، یک بار برای همیشه بود. زیرا خون او در محراب ساخته شده به دست انسان پاشیده نشد. او با قربانی کردن خود وارد آسمان شد، همانطور که خدا نیز وعده آن را در ارمیا ۳۱: ۳۴ داده بود.

تقصیر ایشان را خواهیم آمرزید و گناهان شان را دیگر به یاد نخواهم آورد (ارمیا ۳۱: ۳۴، هزاره نو).

عیسی به عنوان فدیۀ مُرد تا قوم خود را از داوری رهایی دهد. نویسنده عبرانیان این بخش را با بازگشت دوباره مسیح خاتمه می‌دهد. او خاطرنشان می‌سازد که اما این بار او دیگر متحمل گناهان ما نخواهد شد. هنگامی که او باز گردد، پُری نجات را برای آنانی که برای وی انتظار کشیدند به ارمغان خواهد آورد. در عبرانیان ۱۰: ۱-۱۸ نویسنده به مقایسه نکات مشابه و متضاد بین عهد عتیق و عهد جدید ادامه می‌دهد. این بار او خاطرنشان می‌کند که در عهد جدید کهانت اعظم عیسی به ارمغان آورنده بخشش نهایی از گناهان بود. او دوباره درباره قربانی روز عظیم کفارۀ سخن می‌گوید. روزی که به طور سالانه گناهان آنها را یادآوری می‌کرد، ولی قادر نبود آنها را واقعا پاک کند. او نشان می‌دهد که قربانی حیوانات هیچگاه قادر نبود خدا را خشنود کند. او از داوود در مزمور ۴۰ نقل قول می‌کند. این بخش اشاره به زمانی می‌کند که داوود خود را به خدا وقف نمود. عیسی نیز خود را به عنوان قربانی پسندیده روی صلیب به خدا تقدیم کرد. قربانی لایوان قادر نبود که بخشش نهایی از گناه را فراهم کند. در این بین پیشگویی ارمیا درباره یک عهد جدید این وعده را می‌دهد که خدا بدین وسیله گناهان قوم خود را برای همیشه می‌بخشد. این مورد تنها توسط عیسی عملی گردید. به همین دلیل، دیگر نیازی به قربانی حیوانات نیست.

عبرانیان ۱۰: ۱۹-۲۳ اولین بخش از تشویق‌های ارائه شده در این کتاب است. نویسنده ابتدا خوانندگان خود را دعوت می‌کند تا به خدا نزدیک شوند و امید خود را محکم حفظ کنند. او توضیح می‌دهد که مسیح توسط خون خود، راه را به سوی قدس‌الاقداس گشوده است. حالا بر اساس آیه ۲۳ آنها می‌توانستند بی‌تزلزل، امیدی که به آن معترف بودند را همچنان استوار نگاه دارند زیرا خدا وفادار است.

نویسنده در ۱۰: ۲۴-۳۱، آنها را ترغیب می‌کند که یکدیگر را در جهت «محبت و انجام اعمال نیکو» ترغیب و تشویق نمایند. او همچنین خاطرنشان می‌کند که باید با هم جمع شوند و یکدیگر را ملاقات کنند به خصوص که هر روز به آن روز موعود نزدیک‌تر می‌شوند. او سپس به شدت و جدیت داوری و مجازات الهی اشاره می‌کند. داوری‌ای که در انتظار همه آن کسانی است که پسر خدا را پایمال کرده و خون عهد او را ناپاک شمردند و به روح فیض او بی‌حرمتی روا داشتند. او سپس به داوری ایمانداران اشاره می‌کند.

در عبرانیان ۱۰: ۳۲-۳۳، نویسنده مخاطبین خود را دعوت می‌کند که روزهای پیشین را به یاد آورند و اطمینان خود را از دست ندهند. او به آنها یادآوری می‌کند که چگونه با اراده و شادمانه در گذشته سختی‌ها را تحمل می‌کردند. چون می‌دانستند که دارایی‌های بهتری در جهان آینده در انتظار آنهاست. او متذکر می‌شود که اگر اینچنین ادامه دهند خدا پاداش عظیمی نصیب آنان خواهد کرد.

نویسنده در عبرانیان ۱۰: ۳۶-۳۹ خوانندگان را تشویق می‌کند که در انجام اراده خدا از خود استقامت نشان دهند. او یادآوری می‌کند که مسیح باز خواهد گشت تا داوری و برکات نهایی را به همراه آورد. او به آنها هشدار می‌دهد که خدا از آنانی که از زندگی در ایمان بر می‌گردند خشنود نمی‌شود.

ما از کسانی نیستیم که به عقب بر می‌گردند و هلاک می‌گردند، بلکه از آنانیم که ایمان دارند و حیات می‌یابند (عبرانیان ۱۰: ۳۹).

خوب، این واضح است که آن ایمانداران یهودی نژاد احساس خستگی می‌کنند. آنها تحت جفا بودند. این چیزی است که مسیحیان همه دنیا در طول تاریخ کلیسا تجربه کرده‌اند. حالا آنها خسته و به همین دلیل در ایمان خود دچار تزلزل شده‌اند. خانه‌های آنان مورد تاراج قرار گرفته بود. آنها تحت جفا و زحمت بودند، نه به حد شهادت. اما به نظر می‌رسید که آن نیز در راه بود. آنها برای ایمان خود با چالش‌های زیادی روبرو بودند. به همین جهت دلایل زیادی برای عقب‌نشینی و بازگشت به نوع زندگی گذشته خود داشتند. نویسنده خطاب به آنها می‌نویسد و آنها را تشویق می‌کند تا نسبت به عهد جدیدی که توسط آن به مسیح ایمان آورده‌اند امین بمانند.

-دکتر ک. اریک توئنس

به دنبال این نوشتجات تشویق‌آمیز، نویسنده در ۱۱: ۱-۴۰ بر ایمان نجات‌بخش تاکید می‌کند. ما قبلاً دیدیم که خوانندگان رساله به عبرانیان در گذشته متحمل سختی و جفا‌های زیادی شده بودند که ممکن بود شدت آنها در آینده بیشتر شود. به همین دلیل او آنها را تشویق به ایمانی می‌کند که در زمان‌های سختی متزلزل نمی‌شود. او سپس فهرستی از شخصیت‌های عهد عتیق را ارائه می‌دهد که حتی در هنگام تحمل سختی‌ها امین و وفادار ماندند. آنها در طول زندگی‌شان، آنچه را که خدا وعده داده بود دریافت نکردند، چون وعده خدا مربوط به زمان‌های آینده بود. اما همانطور که نویسنده به عبرانیان توضیح می‌دهد، این وعده‌ها در وقت کامل یعنی بازگشت مسیح دریافت می‌شوند.

استقامت در عمل (۱۲: ۱-۱۳: ۲۵)

آخرین بخش اصلی کتاب عبرانیان ۱۲: ۱-۱۳: ۲۵ است که در واقع بخش پایانی کتاب محسوب می‌شود. نویسنده در این قسمت به موضوع استقامت عملی می‌پردازد و جزئیات آن را مورد بررسی قرار می‌دهد. این بخش در برگیرنده مجموعه‌ای طولانی از تشویق‌ها و توضیحات ویژه است. ما در اینجا به اختصار آنها را مورد بررسی قرار خواهیم داد.

همچنانکه نویسنده کتاب عبرانیان به بخش پایانی نزدیک می‌شود، به تشویق و ترغیب در برخی بخش‌های مخصوص زندگی می‌پردازد. این قسمت از کتاب در واقع بخش عملی این رساله محسوب می‌شود، چون به نوع رفتارهایی که او امیدوار است خوانندگان از خود نشان دهند اشاره می‌کند. نویسنده در عین حال از فرصت استفاده می‌کند تا آنان را از امتیاز عظیمی که در پیروی مسیح به آنها بخشیده شده است با خبر سازد.

این بخش تشویق‌آمیز به پنج قسمت عمومی تقسیم می‌شود. پس از این بخش به خاتمه کتاب می‌رسیم. در عبرانیان ۱۲: ۱-۳، نویسنده خوانندگان خود را به نوعی استقامت تشویق می‌کند که گویا آنها در یک مسابقه هستند. او به آنها خاطر نشان می‌کند که در صورتی که هر نوع گناهی را از خود دور کنند و بر مسیح چشم بدوزند می‌توانند از پس این مسابقه بر آیند. این همان چیزی بود که مسیح انجام داد.

در عبرانیان ۱۲: ۴-۱۳، او خوانندگان را تشویق می‌کند که متحمل سختی‌ها شوند و به آنها مثل تادیب پدر آسمانی نگاه کنند. نویسنده برای اثبات این نکته از امثال ۳: ۱۱ و ۱۲ استفاده می‌کند و توضیح می‌دهد که تنبیهات خدا «میوه عدالت و سلامتی» را به بار می‌آورد. بنابراین او آنها را تشویق می‌کند که خود را تقویت کنند و در سختی‌ها از خود عجز و ناتوانی نشان ندهند.

در عبرانیان ۱۲: ۱۴-۱۷، نویسنده دوباره خوانندگان را تشویق می‌کند که یکدیگر را تشویق کنند. او از آنها می‌خواهد که در صلح زندگی کنند و مقدس باشند. او نمی‌خواهد کسی قاصر بماند و از لحاظ جنسی، زندگی‌ای غیراخلاقی داشته باشد. او از عیسو مثال می‌زند که هیچگاه نتوانست از دست دادن حق وراثت را جبران کند.

در عبرانیان ۱۲: ۱۸-۲۹، نویسنده خوانندگان را تشویق می‌کند که برای همه برکاتی که در مسیح یافته‌اند سپاسگزار باشند و برای تشویق آنها در پایداری، به امتیازات بی‌حد و حصر و برکات حاصل از آن اشاره می‌کند. به عبرانیان ۱۲: ۲۲-۲۴ گوش کنید:

به کوه صهیون نزدیک آمده‌اید، به اورشلیم آسمانی که شهر خدای زنده است، به جمع شادمانه هزاران هزار فرشته آمده‌اید، به کلیسای نخست‌زادگانی که نام‌های‌شان در آسمان نوشته شده است. به خدا نزدیک شده‌اید، به خدایی که داور همه آدمیان است، و به روح‌های پارسایانی که کامل شده‌اند، و به عیسی که واسطه عهدی جدید است، و به خون پاشیده‌ای که نیکوتر از خون هابیل سخن می‌گوید (عبرانیان ۱۲: ۲۲-۲۴، هزاره نو).

در عبرانیان ۱۲: ۲۲ و به بعد نویسنده می‌گوید به کوه صهیون نزدیک آمده‌ایم. این قسمت با عبرانیان باب ۱۱ رابطه دارد. فصلی از این کتاب که آن را فصل قهرمانان ایمان نامیده‌اند. در این بخش، همه قهرمانان عهد عتیق در ایمان مُردند، بدون آنکه وعده را دریافت کنند. اما حالا در آغاز فصل ۱۲، می‌بینیم که مسیح وارد میدان شده است. او به خط پایانی مسابقه رسیده و پیروزی حاصل کرده است. به همین ترتیب آیه ۲۲ به بعد از ورود ما به جایی سخن می‌گوید که حتی مقدسین عهد عتیق از آن محروم بوده‌اند. نویسنده عبرانیان اینچنین ادامه می‌دهد: «جمع هزاران هزار فرشته، کلیسای نخست‌زادگانی که نام‌های‌شان در آسمان نوشته شده است.» او در واقع به تخت خدا و حضور خدا در حیطة آسمان اشاره می‌کند. یکی از اشارات شگفت‌انگیز این بخش این است که هر حقیقتی که کوه صهیون و اورشلیم در عهد عتیق به آن اشاره نموده، حالا برای آنانی که در مسیح هستند به تحقق پیوسته است. در اینجا خوب است که به مزمور ۴۸ نگاهی بیندازیم. «خداوند بزرگ است و در خور ستایش در شهر خدای ما.» حال تصور کنید که هنگامی که ما به عنوان جماعت مسیح بر زمین گرد هم می‌آییم، به منزله ایستادن ما در کوه صهیون در آسمان است. نه کوه صهیونی که از لحاظ جغرافیایی بر زمین واقع شده است، بلکه صهیون حقیقی که آسمان است. صهیونی که در آسمان و زمین جدید است هنگامی که اورشلیم جدید ظاهر شود، جایی که ما در میان حضور خدا توسط مسیح بر همه چیز پیروز شده خواهیم ایستاد. این تفاوتی برجسته با کلیسای قابل رویت خدا بر زمین دارد.

-کشیش مایکل ج. گلودو

در عبرانیان ۱۳: ۱-۱۹، نویسنده به اختصار خوانندگان خود را تشویق می‌کند تا در زندگی روزانه خود نیز وفادار و امین بمانند. او به نکاتی از قبیل محبت به یکدیگر، به یاد آوردن آنان که بیرون هستند و زندانیان، تکریم ازدواج، قناعت و به یاد داشتن رهبران اشاراتی می‌کند. او همچنین به آنان یادآوری می‌کند که در برابر تعالیم بیگانه یهودیان وقت مقاومت کنند و رنج‌های مسیح را در زندگی‌های خودشان با آغوشی باز بپذیرند. نویسنده مصرانه از آنها می‌خواهد که قربانی‌های تسبیح و پرستش را به جا آورند، نیکوکاری کنند و سعی کنند که همه چیز را با هم به شراکت بگذارند. او در خاتمه از آنها می‌خواهد که برای او و همراهانش دعا کنند.

در پایان، در عبرانیان ۱۳: ۲۰-۲۵، نویسنده کتاب خود را تمام می‌کند. او در آیات ۲۰ و ۲۱ دعای برکت می‌کند. دعایی که در آن می‌طلبد که خدایی که عیسی را برخیزانید در آنها عمل کند و جلال یابد. در آیه ۲۲ او از خوانندگان می‌خواهد که کلام نصیحت‌آمیز او و یا موعظه او را تحمل کنند. او در آخر با سلام‌ها و درودها نامه خود را پایان می‌دهد.

نتیجه‌گیری

در این درس ما به ساختار و محتوای کتاب عبرانیان نگاهی انداختیم. این بخش حاوی محتوای تکرارشونده بر روزهای آخر در مسیح، پشتوانهٔ عهد عتیق برای اثبات دیدگاه‌های نویسنده و بسیاری از سخنان نصیحت‌آمیز و مشوقانه مورد بررسی قرار گرفت.

ما همچنین در بخش بعد به ساختار معانی و فن بیان کتاب پرداختیم. دیدیم که در این بخش نویسنده موضوعات تکرار شده را چگونه به هم پیوند داده تا چالش‌هایی را که علیه ایمان مسیحی قد اعلم می‌کنند مورد بررسی قرار دهد. علت بروز این چالش‌ها، تعالیم یهودیان آن زمان بود.

کتاب عبرانیان گنجی عظیم به پیروان مسیح هدیه می‌کند. دیدگاه‌های الاهیاتی این کتاب به صورتی عمیق در آنچه مسیح برای ما انجام داده ریشه دوانیده است و تعالیم آن اشارهٔ مستقیم به مفهوم واقعی پیروی از مسیح دارد. کتاب عبرانیان ما را به کلام خدا به عنوان اقتدار خدا رهنمون می‌کند و از ما دعوت می‌کند تا مسیح را به عنوان کسی که در او همهٔ وعده‌های خدا تحقق می‌یابد، بپذیریم. این رساله ما را تشویق می‌کند تا مسیح را محبت کرده و او را با قلبی سپاسگزار تا رسیدن به ملکوتی که او برای ما تدارک دیده است خدمت کنیم. ملکوتی که هرگز متزلزل نمی‌شود.